

It was big

Av BEPPE WOLGERS

Det var höst.
»Hurdana är kväkarna egentligen? » frågade jag.

»Ja, dom är...» svarade Dave och såg på klockan.
»Det är bäst vi springer.»

Det gjorde vi, längs med 30:de gatan, som var så svårt att säga på engelska, och kom in i 30th Street Stations marmorpalats. Det var tisdag och vi köpte New Yorker. Dave skulle bli cartoonist.

Oktober var min bästa månad. När vi steg av vid Wayne Avenue och såg hösten, mindes jag The Eyes, för hon hade haft frost i nacken, hundarna hade nyst och diset hade förirrat sig in bland våra ägodelar som av sin natur var lekfullt formade till fruktliga hjärtan, vi hade vandrat, vandrat och tungorna hade rodnat i sina falskt blyga grottor. Hur många hade inte sovit omkring oss, rört sig i sömnen, hur hade inte en liten kvinna tänkt på den lilla mörka viken hon plötsligt funnit i sin säng, hur hade inte en liten man tittat på klockan som hade tickat med sina smala stänglar och lyst över kudden. Hur sakta hade vi inte smugit oss bland tankar och ulliga drömmar.

RRRRRRR-I-I-I-NG! Klockan ringde och där stod vi alla sextio i vårt homeroom i tolfte klassen. Jag nickade åt alla håll, men mina ögon letade förstås efter Barbara. Där – bredvid Deedee Dallas, smal, tunn, ny frisyra varje dag, röda silkesstrumpor, men parfymen var alltid grön. På fredagseftermiddagarna for hon i sin gräddgula Cadillac till Yale och Princeton för att spela poker och förbereda sin debut. Jag funderade på att data henne.

Paul, eller Zoot, den stora, tysta typen som skrattade åt absolut ingenting, bad oss hålla tyst. Så kom klassföreståndaren, antecknade frånvaro och en del av flickorna gick. Dave och jag satt längst bak. Då fick jag en lapp av Barbara och hon visste att jag var poet och f.ö. europeiskt besynnerlig. Där stod:

*For though I knew he loves me,
To-day my heart is sad;*

Läsåret 1947-48 var Beppe gästelev vid Germantown Friends School i Philadelphia, en skola driven av kväkare. Novellen "It was big", publicerades i tidskriften All världens berättare, 1956:10, och bygger på minnen från året i USA. "Dave" är David Sellin, amerikanen som Beppe lärt känna i Stockholm året före USA-resan. Barbara Ann Voegelin var en av klasskamraterna i tolfte klass, sista årskursen i high school. "Hon var lite för ärlig i min smak", skriver Beppe i sina memoarer. Skolans datingsystem blev han aldrig riktigt klok på. B.o. betyder body odor, det vill säga svettlukt. Ogden Nash var en amerikansk poet med ironisk blick för sitt hemlands livsstil. George Raft och Ronald Colman var aktörer i 40-talets gangsterfilmer.

*His kiss was not so wonderful
As all the dreams I had
The Eyes.*

Jag blev litet sur och svarade som Ogden Nash skulle ha gjort:

*My love for you is strong like whisky
Be it burbon or rye.*

*My kisses are less wonderful than risky
The mere smell of them will make you sigh.*

Det kom ett snabbt svar:

*It certainly takes more than a coke.
To appreciate your corny joke.*

*If you're the whisky, this gal's the chaser.
Now answer that and then face her.*

MEN PÅ DEN TIDEN älskade jag kvinnor och jag gick i Vännernas Skola, Germantown, Philadelphia. Varje natt gick något inom mig bort, för att aldrig mer komma tillbaka, för att allt skulle bli bättre. Jag dillade och sjöng. Sot föll på mitt hjärta, men jag var stungen... Varje natt red jag på underbart svarta hästar bort till det som fanns mellan ögon och ögon, kropp och kropp, hela året ville jag bara störta i någons famn och tidigt på morgnarna slog vita djur sig tigande ned, mellan natten och solen, jag var stungen av den unga romantikens gift och jag vaknade till dagen för min date.

Jag kom till kväkarskolan och just då trippade en liten indian flicka förbi mig, som jag sedan skulle åka skidor med och spräcka armbandsuret. Dave sjöng sin version av »I walk alone», en sång som Frankie Boy just hade lanserat.

»I walk alone, cause to tell you the truth I've got b.o.» skralade han. Flickorna störde mig med sin fnittrande, snuskiga oskuld. Jag höll upp min hand. Min livs linje måste tydas. Jag blev galen i oktober. »Halv åtta», sade Barbara.

Det skymde, negrerna åkte rullskridskor. Där kom jag, skinande grann, med nystruken sanforiserad skjorta, vädrade byxor, hela, skrikiga strumpor, med mitt dubbelverkande hårvatten som t.o.m. eliminerade huvudvärken, med nyborstade tänder och skor och min hjärna var en from verkstad som formade små ivriga moln, som jag sedan med melankolisk grace skänkte bort. Jag var skön som en gud, indränkt i b.o. vätskor. Det var min humanism. Jag var comme il faut som duvspillning på en staty. Jag närmade mig redan hennes hem.

Jag hörde en violoncell och drev som en blå suck fram mot hennes dörr.

Jag var en jägare som i gåtor talade om hennes mun. Jag ringde på och det blev tyst. Det var en rucklig del av staden, med fyrkantiga lådor till hus... men vad brydde jag mig? Barbaras hus var rött och hemlighetsfullt som en grotta. Jag lyssnade på de klappande stegen därinne, tyckte mig höra hennes parfymerade andning, hörde överallt små ekon av hennes oåtkomliga liv, kysste redan i all ljuv hemlighet hennes bröst, sedan vände jag mig förskräckt om för att se efter om jag var iakttagen av någon spion från Amerikanska Anständighetsligan. Det var jag. Jag sköt ner honom.

NÄR HON ÖPPNADE stod jag vapenlös i sotskymningen. Hennes vithet föll som snö över mig. Jag kände mig som äventyrets epigon men lade in hela min europeiska gåtfullhet i min blodröda hälsning, mina ögon tändes och jag kom ihåg att jag hade glömt att köpa kajer, gamla bruna segel, violer, champagne, drömmar. Jag ägde bara poesin omkring mitt eget släta barnansikte.

»Tiddelypom», sade jag vänligt.

»Kom in!»

Jag gick igenom hallen, såg in i ett litet rum fyllt med bollar, trumpeter, flygplan och kuddar. Jag höll femtio cents i handen. Sedan kom den lille, fräcke brodern.

»Du är väl minst halvback i skollaget», påstod han.

»Nej, inte det ens», sade jag och frestade honom första gången. Andra gången gick han in och var lillgammal i sitt välsignade sago-land.

»Vad ska vi göra?» viftade Jody med ögonfransarna.

Jag lärde mig hennes hy utantill, jag var så liten, kokett och fruktansvärt dum.

»Du är så vacker», sade jag och hennes läppar lyste som cocktailkorsbär. Suddigt såg jag henne servera coca-cola.

Hon log. Jag blev varm av förlägenhet och b.o.-skräcken ansatte mig.

Sedan grep jag hennes lillfinger, skrapade på den hårda fingertopps-huden, märkte tingens fina ängslan, en förtrolig rädsla. Jag lutade mig framåt i mitt förhäxade europeiska övermod. Rädsla gossar kysser aldrig vackra flickor. Jag hade ju smugit mig hit på indianers vis, kastat blickar som lystna pilar, nu fjantade jag. Sedan blev jag upprymd, bubblade över av ord och jag vaknade upp lagom för att höra att vi pratade. Barbara hade just bytt religion, hon hade gått över till den episkopala.

»Det är den bästa religion jag har haft hittills», sade hon sådär.

På det svarade jag ingenting. Stora tankar, ett rent hjärta, det är det vi böra bedja om.

Jag fick nästan tråkigt och vi gick äntligen ut. Hon skjutsade mig i sin ljusgröna Buick till en bio och jag blickade lystet på hennes falsies. Vi såg en djupt spännande, högmoralisk A-film i färg med av censuren tidsbegränsad slutkyss. Jag förstod att jag skulle bli lycklig om jag var dygdig. Jag försökte kyssa henne.

»Du är nötter», sade hon.

NEONLJUSEN SPRAKADE över de sötaktigt doftande gatorna. Negrer sov i rännstenen eller spelade tvättbräde och hemmagjord bas. Vi kröp in i bilen och jag log illmarigt som en babian mot hennes nacke. Vi satt ju där och var av olika kön i samma bil.

»Vart skall vi åka?», frågade jag hjälplöst.

»Eager beaver är en wolf, va?»

»Grrrrrr...»

Hon frågade ingen polis, konsulterade ingen karta, tittade inte på gatuskyltarna. Vi kom till Lover's Lane. Ett tjugotal bilar stod parke-rade runt omkring oss, små fnittrande, kelande rum. Ett lätt duggregn

började prassla mot rutan. Ljuskäglor korsade himlen och Barbara skruvade på radion. Någon sjöng:

»If he says you look nice in a sweater,
go home and write him a letter – look out, look out!»

Barbara fnittrade världsvant. Jag skruvade mig besvärat, kände små anstötliga kittlingar och lät mig anfallas av romantikens demon. De tjugo bilarnas radiohögtalare skrällde dämpat, och i en skälvning av svart-vit erotik lade jag min arm om hennes axel. Hennes episkopala bröst blundade sedesamt under den vita blusen. Jag räknade slugt knapparna.

Vi rökte och lyssnade på musiken tills jag nästan mädde illa. Barbara vevade ner rutan och sade med begynnande kelsjuka:

»Let's have some kicks, boy.»

Som två spotlights träffade hennes ögon mina. Jag kunde inte svaret, men en sekund glimmade min betagenhet som en silvrig fisk genom natten, den simmade rakt in i genom hennes snabba leende. Jag älskar dig också, tänkte jag, lutade mig fram, men då trängde sig Frankie Boy emellan oss och sade: »Take Betty Grable, Lamour and Turner...»

Barbaras näsa var litet sned. Jag skrattade. Hennes fågelhänder, med de hårda näbbarna, flög upp, kolliderade vid min panna och störtade i mitt knä. Kanske! Denna underliga ömhet förklädd till ett »kanske»!

Jag smekte hennes två dollars Dior-kjol. När Stan Kenton brakade in i kupén försökte jag knäppa upp en knapp.

»Du har gått vilse», sade hon ömt.

»Bää, bää, bää.»

DET REGNADE. Gärna, gärna – gärna ett oförgätligt regn i de skönaste nätterna av de för tidigt ljuva veckorna av min kärlek!

Bilarna muttrade och gnolade om kärlek. Kissemiss...

»Kiss and miss

You and do and blue and somebody now...

Love and heaven above...

Mine and divine and fine...

Goodnight and tight...

Kiss and miss and bliss and this...

Goodbye and why do I, sigh and die...

Well and swell (and never hell)...

Only and lonely and kiss and miss...

»Grrrr», sade jag milt och kysste hennes religiösa läppar. Jag kände mig som en brottsling, som George Raft, inte Ronald Colman. Så dör barndomen och vi blir äldre och äldre – skulle ett »B» för Blasfemi glödgas in i min panna? Jag kysste henne omedvetet hänfullt i nacken. »Boo, you bastard!» skrek någon från en bil, åh, min kväkarstad! Åh, min Barbara med luftkonditionerade byxor, det var med dig jag ville sitta i mitt vackra hem (med Platon i skinnband bakom ryggen), seger-viss, leende, proper, stilig och dricka Lord Calvert...

»Come and get it», viskade Barbara. Så snuddade jag vid den sovande vita, vänstra duvan, i blusens lilla pet-shop, hon ryckte till, nöp min

vadderade axel, jag öppnade ena ögat, såg en svart gasell med krukhu-
vud i regndiset, och jag smakade, men åt aldrig. Hennes kyssande nej
skulle inte bli ja förrän efter debuten, en cocktail, en burköl skulle
sära hennes läppar, de skulle inte öppnas förrän munnen doftade och
blev fuktig, den skulle öppnas en millimeter i ett hämdgirigt, ont leen-
de. Så ful var vargen.

Motorn gick häftigt igång och jag svettades ut min kärlek.

»It was big», sade hon när vi skildes.

Det var början på mitt förfall. ❖